

Offentligt røveri

Når en person har et eller andet, som en anden person gerne vil købe, så er det naturligvis den, der har varen, der bestemmer prisen.

Den, der har grisen, bestemmer prisen, som de små børn engang lærte. Hvis de to parter ikke kan blive enige om prisen, bliver der ikke nogen handel, og så er den sag ikke længere. Undtagen naturligvis i den kriminelle verden, hvor den ene part forhandler med en pistol for panden. Så vil man typisk vise sig tilbøjelig til at slå lidt af på prisen for at redde sit liv eller sin førlighed. I en kendt roman hedder dette fænomen at give et tilbud, som man ikke kan afslå. Det er en mafiaeufemisme, der er gået ind i den almindelige sprogbrug. Det forekommer også, at der overhovedet ikke finder nogen betaling sted. Så hedder det et røveri.

Men i den del af samfundet, som reguleres af love og paragraffer, og hvor folk retter sig efter lovene og paragrafferne, forudsætter et salg selvfølgelig, at både sælger og køber er tilfredse med prisen.

Undtagen når køberen er en offentlig myndighed som eksempelvis en kommunalbestyrelse. Så tager man, hvad man synes, man har behov for, og er sælgeren ikke tilfreds, kan han bruge millioner af kroner og mange år af sit liv på at få røveriets lovlighed prøvet ved domstolene.

Sådan en sag udspiller sig for tiden i Roskilde, hvor et privat foretagende har udset sig en privat lodsejers arealer. Da dette private foretagende åbenbart står sig godt med kommunalbestyrelsen, er det den offentlige myndighed, der på det private foretagendes vegne gennemfører røveriet og tilmed håner den berøvede med arrogante bemærkninger.

Teknik- og miljøudvalget og økonomiudvalget i Roskilde Kommune har besluttet at ekspropriere 60 hektar, som tilhører Keld Bjerregaard, indehaver af Bo Grønt PlanteRiget. Området skal stilles til rådighed for Roskilde Festival samt dyrskue og nogle idrætsfaciliteter.

Det har intet med älmenvellet'at gøre, som er grundlovens forudsætning for, at myndigheder kan ekspropriere privat ejendom. Grundlovens ekspropriationsmulighed tager sigte på offentlige anlæg som veje, jernbaner, militære anlæg, kabelføringer, offentlige bygninger og den slags. Grundloven stiller tillige den betingelse for ekspropriation, at der skal gives fuldstændig erstatning.

Ingen af disse betingelser er opfyldt i Roskilde-sagen, og formanden for kommunens teknik- og miljøudvalg, Torben Jørgensen, tillader sig oven i købet at anstille en noget privat udlægning af grundlovens bestemmelse: »Vi gør det ikke for at genere nogen, men fordi det er vigtigt for os.«

Se se, hvis en kommunal myndighed synes, at noget er vigtigt for den pågældende myndighed, så må grundlovens frihedsrettigheder tilsidesættes. Det er et ubehageligt, men beklageligvis ikke noget usædvanligt udtryk for kommunal magtarrogance.

Den borgerlige tænketank Cepos har opgjort, at omkring hver fjerde kommunale ekspropriation gennemføres med henblik på at tilgodese private interesser, som kommunen for at skabe et skin af legalitet rutinemæssigt benævner älmenvellet."Det er faktisk ganske deprimerende at se på, og det er deprimerende at konstatere, at politiske partier, der ellers hævder at gå ind for frihed og privat ejendomsret, åbenbart ureflektet accepterer disse tilstande.

Folketinget kunne, hvis det ville, med et pennestrøg genoprette en retstilstand i pagt med grundloven. Men viljen er tydeligvis ikke til stede. Offentligt røveri er gældende ret. JP27-02-2012